

Markó Béla

## Fagyott kert

Az én életemben eddig pontosan hatvanhét-szer  
jött meg a tavasz, de ha az emberiség írásos  
emlékeit veszem figyelembe, akkor sem  
beszélhetünk négy- vagy ötezer esetről, többől,  
vagyis statisztikailag eléggé valószínű,  
hogy ezúttal is teljesen rendben lesz minden,  
viszont ugyanezt gondolhatnánk például  
a tépőzárról is sokezer nyi használat után,  
hiszen a teherbíróbakknál a gyártók körülbelül  
tízezer tépést szoktak szavatolni, nem többet,  
tehát egy adott pillanatban még rendesen működik,  
aztán egyszerre csak nem lehet összecsukni,  
vagy éppen ellenkezőleg, nem lehet kinyitni,  
mint ahogy egy idő után már sok ezer szeretkezés,  
beszélgetés vagy alvás van mögöttünk,  
és még ennél is több indulás vagy érkezés,  
mégsem állíthatná senki, hogy mindig így lesz,  
bár egyelőre valószínűleg nem változik semmi,  
és a valószínűség meg a bizonyosság között  
annyi a különbség, mint az a hajszálvékony repedés,  
ahol az élet és a halál egymásba ér majd,  
vagy mint egy párafolt a hideg tükrön,  
természetesen az idén is megjön a tavasz,  
nem most, hanem valamivel később,  
még a tél közepén vagyunk, csak látszat  
ez a hirtelen tavaszi felmelegedés, visszafagy  
hamarosan, illetve mégsem ugyanúgy,  
ha közben elolvadt, és beszivárgott a föld  
repedésein a hó, tehát nem minden  
reprodukálható pontosan, hiába fagy meg ismét,  
egyre többet gyanakszom, miközben már  
hatvan-, hetven-, nyolcvan-, kilencven-  
százalékos biztonsággal meg lehet mondani,  
hogy mi is történik holnap vagy holnapután,  
sőt, egyszer talán kilencvenkilenc százalékra is  
feltornásszuk magunkat, minél nagyobb

a tapasztalatunk, és minél több elemét ismerjük  
annak a jelenvalóságnak, amelyből a jövő épül,  
ám az a tíz százalék, aztán az az egy százalék  
vagy esetleg még kevesebb úgyis megmarad,  
azt hiszem, úgy hívják ezt a hiányzó részt,  
hogyan Isten, és fel kell készülnünk a pillanatra,  
amikor éjjel nem csukódik össze az ég a földdel,  
ernyedten lógnak a fák ágai, akárcsak a  
végeképp elhasznált tépőzár fekete horgai,  
szorítjuk vissza Istent, már egyre kisebb,  
de csak nevet rajtunk, és meghúzódik lent  
a visszafagyott kertben, mint egy alvó tücsök.

**Meliorisz Béla**

## **Kockajáték**

50

ne örüljek neked?  
ez gyomortájéki  
ütés – ugye elhiszed?

de mindegy mit mondok –  
kedvedre csináltál  
most belőlem bolondot?

\*

közel a hetven  
minden ami volt  
felejthetetlen

geometria

veled ébredek  
vagy képzelem csak?  
rontott egyszeregy?

nem várt ajándék?

\*

örültem neked  
akár egy gyerek  
nem titok

csak elhallgattad  
hogymagad vagy  
érdekes

játszottál velem  
s a békát nyelem  
én hülye

és mi lesz holnap  
ha térdre rognak  
szavam

\*

havazik s ahogy  
hóban az utak  
a percek máris  
romantikusak

és ez mind semmi  
vacog a liget  
de szeretni tilt  
az ész – nem hiszed?

## A nyár

milyen volt a nyár?

az elveszettnek hitt múlt  
nem választott útjait jártam  
hogytudtam volna  
minek mi az ára

és megtanultam félve aludni

## Kihűlnek

magamra maradtan öregszem  
de hidd el nincs benne semmi jó  
valahogy még veled  
volna értelme az egésznek  
de hogy küzdeni érted  
van-e még erőm nem tudom  
szeretlek s kutatni titkodat lehetne akár  
holtomig tartó projekt csak félek  
kihűlnek a metaforák  
s könnyörtelenül bekerít bennünket  
a még el sem múlt idő

## Otthonra

semmi sem a régi képletek szerint  
sem az elmozdulások  
sem a jelekkel teli parti homok  
vagy ami életünkből már bizonyára végleg kimarad  
csak a nem túl kielégítő megfigyelések  
és néhány szövegemlék  
azok is zárójelek között

sok minden nem érdekes már  
de ha lassan kitöltve a teret  
elérzéstelenít bennünket a kora őszi este  
és szerencsések vagyunk  
miután nekivágtunk a végtelenbe vesző partnak  
megpillanthatjuk a próféták  
és látnokok nélkül megálmodott időt

minden lehetséges  
csak otthonra nem találunk már soha

Oláh András

## hanyatlástörténet

érdeemes-e újrarakasztani ami eltörött  
időt pazarolni a darabok összeillesztésére  
hisz hiánypontok mindig maradnak  
és a sebeket véglegesen eltakarni úgysem lehet  
folyosóink már kiüresedtek – amúgy is  
csak átmenő forgalom zajlik –  
a valódi történésekből kirekesztve élünk  
de erősen működik még a befogadásösztön  
lepusztultan ásítognak a falak  
s az ajtók is komoly sérülést jeleznek  
mégis próbálkozunk újra  
pedig jó lenne inkább átaludni ezt az egészet  
de csak a befejezetlen idő sajtó  
türelmetlensége kapaszkodik belénk  
ha legalább egy picinyke időre visszaköltözhetnénk  
sorompók mögé zárt emlékeinkbe  
amikor még loboncos-kócosan önbizalommal  
telve ölelkeztünk a koncerten tomboló lányok  
gyűrűjében nem sejtve mennyire veszélyes  
a szerelmet holmi receptes könyvből kilopni  
az ízeket vegyíteni összeérlelni  
megvárni a másnapot s végül hangtalanul  
kiosonni a lekonyuló ágú orgonabokor mellett  
és nyikorgás nélkül bezárni a kaput  
szavahihetővé tenni a bocsánatért esdő  
másnapos félelmet... bizony nem veszélytelen...  
erről a gemkapcsokkal összetűzött  
osztályfőnöki jelentések tudnának árulkodni  
de rajtunk kívül senki sem emlékszik rájuk  
miért vagy hát ilyen hallgatag  
*sok hűhó semmiért* – dűnnyögöd fásultan  
és már hiába dörömbölök az időtlenség kapuján  
úgyszólván idegenek maradtunk  
pedig lehettünk volna valami más is